

ת"פ 31998/04/15 - מדינת ישראל נגד גינלי ציטלישוילי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 31998-04-15 מדינת ישראל נ' ציטלישוילי
לפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גינלי ציטלישוילי

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).
2. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, הגיעה לביתו של הנאשם, ביום 23.1.14 סמוך לשעה 10:45, אחות בית החולים כרמל (להלן: "**המתלוננת**") לשם נטילת בדיקת דם. לאחר שהסבירה המתלוננת לנאשם כי עליו לחתום על טופס הסכמה לשם הבדיקה, תקף אותה הנאשם באופן שדחפה בחוזקה, טלטל אותה, הכה מכות בראשה וסטר בפניה עד שהיא נמלטה על נפשה וברחה מביתו, תוך הותרת חלק מחפציה בדירה. תקיפת הנאשם את המתלוננת, גרמה לה, לפי הנטען, לחבלה ממשית אשר התבטאה בסחרחורות, כאבי ראש, כאבי צוואר, בחילות וסינטיים.
3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום עוד בדיון שהתקיים בפני כב' השופט קוטון. לאחר מינוי כב' השופט קוטון לבית המשפט המחוזי הועבר התיק לטיפולו וראיות הצדדים נשמעו בפניו ביום 12.2.2017 מועד בו העידו הנאשם והמתלוננת, וביום 28.2.17 סיכמו ב"כ הצדדים את טענותיהם בעל פה.
4. **לאחר ששמעתי את העדויות, שקלתי את טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, השתכנעתי כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, ולפיכך אני מרשיע אותו בביצועה, והכל מהנימוקים כפי שיפורטו להלן.**
5. אומר מיד כי אני מעדיף את עדותה של המתלוננת על פני עדות הנאשם. גרסת המתלוננת מהימנה בעיני, עדותה היתה סדורה, מתיישבת עם הגיונם של דברים ועקבית לאופן התנהלותה לאחר קרות האירוע. לעומת זאת, לא אוכל לומר דברים דומים על עדות הנאשם, אשר אינה מהימנה בעיני ועלו

ממנה מספר סתירות, כפי שיפורט בהמשך.

6. המתלוננת העידה בפני כדלקמן:

"אני אחות בבית חולים כרמל במח' X, מחקרים רפואיים של סרטן, אני בודקים שני קבוצות אנשים, האחת חולה והשניה בריאה... קבעתי איתו פגישה בקבוצת ביקורת כמי שלא היה לו סרטן. הגעתי לביתו זו קומה אחרונה רביעית, הוא היה מאוד נחמד, הוא הראה לי את המרפסת והנוף שלו, הוא היה נחמד, ביקשתי ממנו לחתום ושחק ממנו בדיקת דם ושאר איין אותו, הוא פתאום לקח את הדפים שהיו לי בי[ד] וקמט אותם, הוא תפס אותי בעורף והעיף אותי מצד לצד בקירות החדר. הוא התחיל להרביץ לי עם החלק הזה, (מצביעה על צד כף היד), התחלתי לצעוק, תוך כדי שהוא זורק אותי מקיר לקיר. אמרתי לו די מספיק, הוא הפסיק לשניה. אני לא יודעת איך תפסתי את התיקים ורצתי במדרגות, הוא צעק לעברי שלא אתקרב למקום הזה. אני יורדת במדרגות וראיתי שאני בלי משקפיים, המעיל שלי קרוע, לא ידעתי איפה נמצאת המשטרה, שאלתי אנשים איך להגיע למשטרה, הגעתי לתחנת משטרת חיפה. ושוטר שאל אותי, והייתי כמו שיכורה אח"כ, הראש שלי כאב וסחרחורת, נסעתי לבית חולים בו אני עובדת ומסרתי את מה שאני צריכה למסור.
אין לי מושג מה גרם פתאום לשינוי אצלו. כל מה שאמרתי לו, זה בוא תחתום אני אקח לך בדיקת דם ואראיין אותך, זה כל מה שאמרתי לו".

7. בחקירה הנגדית השיבה המתלוננת לסנגור כדלקמן:

"ש: הנאשם טוען שדרשת ממנו לחתום על הטפסים, הוא סרב ובמקום כפי שאמרתי לקחת את הדברים וללכת, את צעקת עליו, "בשביל מה באתי? עליתי קומה רביעית או חמישית ברגל" אתה צריך לעשות זאת, בשביל מה בזבזת את זמני.
ת: אף מילה לא נכונה, הוא מייד הרביץ לי.
ש: הוא היה נחמד והראה לי מרפסת, ופתאום הוא מתחיל לתוקף. יש לי הסבר להתנהלות הזו.
ת: אני צריכה להסביר את ההתנהלות שלו? אין לי מושג. כל מה שאמרתי זה לא נכון.
ש: שהוא סרב לחתום על המסמכים - מדוע לא לקחת את הדברים והלכת למה ניהלת איתו דו-שיח.
ת: לא ניהלתי איתו שום דו-שיח, הוא ישר התחיל להרביץ לי, לא הבנתי מאיפה זה בא לי. למה זה מגיע לי".

8. חלק גדול מהשאלות שהפנה הסנגור למתלוננת אינן רלוונטיות לטעמי. סבורני כי אף אם לא הסבירה המתלוננת לנאשם במידה מספקת את ההליך מראש, בשיחה טלפונית בטרם הגיעה, אף אם נדרשה חתימתו על מסמכים בעברית שאינו מבין את תוכנם, ואף אם מחתה בפניו על המאמץ המיותר בהגעתה, אין הדבר מצדיק את תקיפתה על ידו (עובדה המוכחשת על ידו מכל וכל), ולכל היותר, ובדוחק רב, יכולים הדברים לשמש כטיועון להקלה בעונש.

שאלות רלוונטיות יותר היו שאלות הסנגור לעניין פנייה מאוחרת של המתלוננת לקבלת טיפול רפואי. סבורני כי המתלוננת מסרה תשובות סבירות והגיוניות בהקשר זה, ומכל מקום אין חולק כי **פנתה להתלונן במשטרה מיד לאחר האירוע ישירות מביתו של הנאשם**. לפיכך, האיחור בפנייה לקבלת טיפול רפואי

יכול להוות, אם בכלל, רק ראייה לעניין חומרת פגיעתה, ולא לעצם התקיפה.

9. לעומת גרסת המתלוננת, העיד הנאשם כדלקמן:

"אני לא יודע למה התלוננו עלי. צלצלו אלי ודיברו איתי בעברית ואמרו לי שמדברים מבית חולים כרמל שמחר יבוא אלי וזהו. חשבתי שבאים אלי לביקורת כי עברתי ניתוח בעיניים. לא הסבירו לי מעבר לכך. הבנתי רק "בית חולים כרמל". הגיעה האחות ועלתה לדירה שלי הזמנתי אותה להכנס, אזי היא אמרה איזה דירה יפה והכל כל כך גדול ונחמד, הראיתי לה את הדירה, היא לא הזכירה שום דבר על בדיקת דם. אח"כ היא אמרה שהיא מבית חולים כרמל, לא בקשר לעין שעברתי ניתוח. אח"כ היא אמרה שהיא צריכה לקחת בדיקת דם, שאלתי אם זה חובה, ושאלתי אם זה קשור לעין. היא אמרה שזה לא קשור לעין. אח"כ היא אמרה שהיא צריכה לקחת לי דם, אמרתי שרק עכשיו אכלתי היא ענתה שזה לא משנה. נבהלתי אולי מישו שלח אותה, לאיזה שהוא לא הציגה לי שום מסמכים, מה שיש לה בתיק אני לא יודע. אז אמרתי לה שאני לא רוצה שתקחי לי בדיקת דם, ובקשתי ממנה ללכת. אז היא אמרה לי "סתם עליתי לקומה 5 ברגל" ואמרתי לה "אני הזמנתי אותך?" היא אמרה שהיא חייבת לקחת לי בדיקת דם, אמרתי לה שאני לא מתכוון לתת לך לעשות לי בדיקת דם. אז בדירה שלי יש שתי דלתות יציאה, האחת לגג והאחרת דלת כניסה, היא הלכה לכיוון דלת הגג, אמרתי לה ששמה אין יציאה ולקחתי אותה ביד לדלת הכניסה, והראיתי לה את היציאה. פתחתי את הדלת ואמרתי לה שלא אראה אותך לעולם, לא אתן לך לעשות לי בדיקת דם, למה אני צריך לתת לזרים לעשות לי בדיקת דם. השיחה היתה רגועה, ובסוף אמרתי לה ללכת ושאני לא רוצה לראות אותה לעולם יותר. למה אני צריך לצעוק עליה? הרמתי קול כשאמרתי לה "תצאי מפה שלא אראה אותך לעולם" היא לא הראתה לי שום מסמכים. אח"כ אחרי חצי שעה שדיברנו היא אמרה שהיא באה כדי לעשות בדיקת דם. לא ראיתי שום מסמך אולי היא רצתה להראות משהו, אבל ממילא לא הייתי מבין מה כתוב שם. אני לא יכול לקרוא שום מסמך, אפילו לא שם משפחה בעברית.... זה פשוט שערוריה, היא פשוט רצתה להעניש אותי כנראה. בחיים לא שמעתי דבר כזה בהיסטוריה. אני לא נגעתי בה בשביל מה לי לנגוע בה".

10. כאמור לעיל, התרשמותי מעדות הנאשם לא הייתה חיובית. למסקנה זו אני מגיע גם לאחר שהזהרתי עצמי כי הדברים נמסרו באמצעות מתורגמנית, שכן מרבית עדות הנאשם הייתה בשפה הרוסית, ורק מקצתה בעברית, לפיכך מדובר בהתרשמות שלפחות חלקה הינה מכלי שני.

לפי התרשמותי, דומה כי בשלב כלשהו במהלך הפגישה עם המתלוננת נתקף הנאשם בבהלה, עובדה שגרמה להתנהגותו.

כך, בתשובה לשאלות שהפניתי אליו בהמשך לחקירה הראשית, השיב הנאשם:

"ש: אחרי שסרבת לבדיקת הדם, איך אמרת לה לצאת מהבית, מה עשית.

ת: נבהלתי אמרתי לה אני לא מתכוון לתת לך דם ותצאי מפה. נבהלתי חשבתי שהיא תשים לי סם כלשהו בזריקה".

כאמור דומה ותשובה זו מגלה את הסיבה להיפוך בהתנהגות הנאשם, אשר אין חולק כי קודם לכן היה "אדיב ונחמד", מסיבה כלשהי הנאשם נבהל וככל הנראה איבד את השליטה על מעשיו.

באופן דומה הסביר הנאשם בחקירה הנגדית כי המתלוננת "נעלבה" מסירובו והשיב:

ש: כשהיא נעלבה היא עשתה לך משהו.

ת: מה היא יכלה לעשות לי ? אני אמרתי לה "תעופי מפה" היא היתה עם מזרק ביד, ואני נבהלתי".

אולם מיד בתשובה הבאה שינה גרסתו:

ש: באיזה של[ב] נשלף המזרק?

ת: לא היה לה מזרק ביד, לא ראיתי מזרק. היא רק הראתה לי נייר..."

ובהמשך החקירה הנגדית:

ש: היא יצאה מהבית מבוהלת או יצאה רגועה.

ת: מאיפה אני יודע ? גם אני הייתי מפוחד ומבוהל. למה היא צריכה לפחד היא בא אלי ולא אני אליה.

ש: ממה היית צריך להיות מבוהל, היא הוציא לך מחט.

ת: בלי שום מסמך שהיא מציגה לי היא באה להוציא לי דם, זה נורמלי ? אני נבהלתי אולי היא תעשה לי איזה זריקה ותהרוג אותי, ואולי הדלת תשאר פתוחה ומישהו יכנס ויהרוג אותי".

ובסוף החקירה הנגדית אמר הנאשם:

ת: היא באה להרוג אותי, והיא נעלבה בגלל משקפיים".

11. בהקשר זה אציין כי גם בחקירתו במשטרה (ת/3) עלה מדברי הנאשם כי בשלב כלשהו נבהל והחל לחשוש מהמתלוננת "אני לא ידעתי שהיא אחות והיא, אולי מישהו שלח אותה..." (עמ' 2, שורה 6 להודעה).

12. מעבר לדברים אלה, סתר הנאשם עצמו בכל הנוגע למסמכים שהציגה בפניו המתלוננת. מצד אחד טען כי לא הוצגו לו שום מסמכים (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 14-15; עמ' 15, שורה 8; עמוד 17,

שורה 10), אולם מצד שני טען כי הוצגו לו מסמכים עליהם סרב לחתום כי לא הבין אותם (לדוגמא עמ' 16, שורה 1: "אמרה לי לחתום על משהו, ולא הבנתי מה כתוב"; עמ' 16, שורה 10: "לא רציתי לחתום"; עמ' 16, שורה 15: "רק הראתה לי נייר... היא אמרה לי שאני צריך לחתום על הנייר" ועוד).

13. סתירה נוספת המתגלה מדברי הנאשם קשורה לעניין חפציה של המתלוננת אשר נשארו בדירתו.

בחקירה במשטרה סיפר הנאשם:

"אני ראיתי את המשקפיים ויצאתי החוצה להגיד לה ששכחה אך לא ראיתי אותה כבר, הם נשארו על השולחן".

לעומת דברים אלה, העיד הנאשם בפני כי כלל אינו יודע אם המתלוננת הגיעה אליו עם משקפיים, ובהמשך הוסיף פרטים שככל אינם הגיוניים ואינם מתיישבים עם דבריו בחקירה כדלקמן:

ש: את המשקפיים שלה ראית?

ת: אח"כ ראיתי את המשקפיים שלה זרוקים במדרגות ליד בלוני גז.

ש: מתי זה אחר כך.

ת: זה לא היה באותו יום, אולי ביום השני או השלישי.

ש: כאשר נשאלת לגבי המעיל והמשקפיים קודם לכן, לא אמרת דבר, איך אתה מסביר את שינוי הגרסה.

ת: מה לא ראית[י]? אני לא ראית[י] עם מה היא באה, מעיל ארוך או קצר. יש הרבה אנשים גרים וראיתי משקפיים בחדר מדרגות, מאיפה לי לדעת של מי המשקפיים. לא ידעתי שהמשקפיים הם שלה.

ש: איך ידעת שזה המשקפיים שלה.

ת: לא יודע אם זה שלה, עכשיו שאלו אז אמרתי שראיתי משקפיים, יש הרבה אנשים שבאים לבדוק את הגז.

ש: המשקפיים ליד הבלונים, איפה היו מונחים.

ת: אני לא זוכר. אני חושב הם היו בין שני בלוני הגז, או על הרצפה.

ש: המשקפיים היו של אשה או גבר.

ת: שכחתי לבדוק את זה".

מעבר לשינוי בגרסה הראשונית, לפיה נשארו המשקפיים על השולחן בדירתו, סבורני שאין כל הגיון כי כאשר הבחין הנאשם - מספר ימים לאחר מכן בחצר הבית - במשקפיים - שהוא כלל אינו יודע אם הם של גבר או אשה - יניח כי הם קשורים בדרך כלשהי למתלוננת, אשר הוא אינו זוכר כלל שהגיעה אליו עם משקפיים...

הנאשם עומת עם הדברים בחקירה הנגדית, ולדעתי תשובותיו היו מתחמקות, תוך ניסיון להסיט את תשומת הלב לאירועים שהתרחשו מול השוטרים שהגיעו לדירתו לאחר מכן:

ש: נשאלת ע"י החוקר לגבי מעיל ומשקפיים של המתלוננת והשבת במפורש שהמשקפיים שלה נשארו על השולחן אצלך בבית.

ת: איזה שטויות, אני בכלל לא יכולתי לדבר. בקושי ישבתי על הכסא הכל כך כאב לי, כל הגוף כאב לי. עברתי 22 מכות חשמל על הגוף שלי, מה יכולתי לזכור? לא זוכר מה היה בחקירה.

ש: אני אומר לך שגם יצאת החוצה לומר לה שזה המשקפיים שלה אבל היא כבר הלכה.

ת: אני לא זוכר. הדבר היחיד שרציתי זה שיורידו לי את האזיקים ויתנו לי ללכת.

ש: אני אומר לך שכעת ניסית לשקר ולהראות שאינך יודע דבר על המשקפיים.

ת: אמרתי שאני לא זוכר. אולי זה היה משקפיים של מישהו אחר. העניין זה במשקפיים? מה שייך המשקפיים?"

אף דבריו של הנאשם כי אינו זוכר כלל את המתלוננת נראים בעיני כבלתי מהימנים וכניסיון להרחיק עצמו מהמיוחס לו:

"אני בכלל לא זוכר איך היא נראתה אם הייתי פוגש אותה למחרת היום, לא הייתי זוכר, בכלל לא הסתכלתי איך היא נראתה. אפילו עכשיו לא ידעתי מי זו האשה הזו כאשר ראיתי אותה כאן באולם בית המשפט".

מעבר להתרשמותי מדברים אלה, סבורני כי אין הם מתיישבים עם העובדה כי הנאשם ישב עם המתלוננת, שוחח עימה למשך 20-30 דקות, הציג בפניה את דירתו ואירח אותה באדיבות לדבריו:

ש: היא נכנסה והראתה לה את הדירה וכן באווירה טובה.

ת: כן, כמו כל בעל בית, הצעתי לאשה שבאה לבקר, קפה ותה.

ש: באיזה שלב הבנת שהמתלוננת מבית חולים כרמל, לא קשורה לניתוח בעיניים.

ת: היא עצמה אמרה לי כל. לא יכול לזכור מתי היא אמרה לי, אולי אחרי 20 דקות או חצי שעה".

14. לא נעלמו מעיני המסמכים הרפואיים שהגישה המתלוננת, לפיהם לא היה תיעוד אובייקטיבי על סימנים לחבלה כלשהי. אין באמור כדי להטות את הכף לזיכוי הנאשם מאשמה, ונתון זה מקומו לבוא בשיקולים בגזירת העונש הראוי.

פנייתה של המתלוננת לטיפול רפואי באה רק לאחר מספר ימים. אולם בניגוד למקרים אחרים בהם יכולה עובדה זו להטיל ספק במהימנות הדיווח על האירוע עצמו, הרי במקרה דנן פנתה המתלוננת, כאמור לעיל, לתחנת המשטרה ישירות מבית הנאשם, התלונה ודיווחה על האירוע.

הטענה כי המתלוננת ניסתה "להתנקם" בנאשם מאחר והטריח אותה לביתו לחינם וגרם לה לעלות מספר קומות ברגל לדירתו, אינה מתיישבת עם עובדה זו ועם העובדה שעזבה את דירתו בלא משקפיה ומעילה. טענה זו אף אינה עולה בקנה אחד עם הטרחה הנוספת בה הטריחה המתלוננת עצמה, לפנות לתחנת המשטרה, לפנות לטיפול רפואי ולהעיד בבית משפט "בזבז זמן" שבוודאי עולה בכמה מונים על הזמן שהושחת בביקור הסרק בבית הנאשם.

15. אף טענת הסנגור בסיכומיו באשר למקום בו הונפקו המסמכים הרפואיים של המתלוננת - מקום עבודתה, יש בה דווקא כדי לחזק את גרסת המתלוננת.

לאחר שפנתה המתלוננת למשטרה, הגיעה למקום עבודתה, שם מסרה את מסמכיה ויצאה לביתה. המתלוננת יכולה הייתה לנצל ביקור זה במקום עבודתה לקבלת מסמכים רפואיים להעצמת תלונתה, אך בחרה שלא לעשות כן והסבירה **"אני רק חיפשתי את המיטה שלי, לא היה לי כוח לשום דבר"**.

16. כפי שצינתי, התרשמתי לחיוב מעדות המתלוננת וסבורני כי הסבריה אלו משקפים את הדברים כפי שחוותה אותם לאשורם.

17. לאור כל האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה במשפט הפלילי והוכיחה את העובדות הנטענות בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 29 ב-29 מרץ 2017, במעמד בא-כוח עו"ד צייטל וב"כ המאשימה עו"ד עו"ד מרגלית.